EURÓPSKA
KOMISIA

V Bruseli 4. 6. 2021
COM(2021) 288 final

OZNÁMENIE KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

Usmernenia k článku 17 smernice (EÚ) 2019/790 o autorskom práve na digitálnom jednotnom trhu

I. ÚVOD

V článku 17 ods. 10 smernice o autorskom práve na digitálnom jednotnom trhu [smernica (EÚ) 2019/790[1]] sa vyžaduje, aby Komisia vydala usmernenie o uplatňovaní článku 17, najmä pokiaľ ide o spoluprácu medzi poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu a nositeľmi práv. V tomto usmernení sa prihliada na výsledky dialógov so zainteresovanými stranami, ktoré boli usporiadané v spolupráci s členskými štátmi s cieľom prediskutovať najlepšie postupy týkajúce sa spolupráce medzi poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu a nositeľmi práv.

Po verejnej výzve na vyjadrenie záujmu Komisia v období od októbra 2019 do februára 2020 zorganizovala šesť dialógov so zainteresovanými stranami. V období od 27. júla do 10. septembra 2020 sa uskutočnila cielená písomná konzultácia s cieľom dokončiť dialóg so zainteresovanými stranami.

Cieľom tohto usmernenia je podporiť správnu a koherentnú transpozíciu článku 17 v jednotlivých členských štátoch s osobitným prihliadnutím na potrebu vyváženia základných práv a využívania výnimiek a obmedzení, ako sa to vyžaduje podľa článku 17 ods. 10. Usmernenie môže pomôcť aj účastníkom trhu, ktorí musia pri vykonávaní článku 17 dodržiavať vnútroštátne právne predpisy.

Hoci tento dokument nie je právne záväzný, Komisia ho formálne schválila ako svoje oznámenie a spĺňa mandát, ktorý v článku 17 ods. 10 Komisii udelil zákonodarný orgán Únie. Na vykonávanie článku 17 členskými štátmi, ako aj na toto usmernenie, bude mať vplyv rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-401/19[2]. Usmernenie sa možno bude musieť po uvedenom rozsudku preskúmať.

II. ČLÁNOK 17 – OSOBITNÝ REŽIM ZÍSKAVANIA SÚHLASU A ZODPOVEDNOSTI V RÁMCI AUTORSKÉHO PRÁVA

V článku 17 sa stanovuje osobitný režim získavania súhlasu a zodpovednosti v rámci autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom (ďalej len „autorské právo“), ktorý sa uplatňuje na určitých poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti vymedzených v článku 2 bode 6 smernice ako „poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu“. V predchádzajúcom uplatniteľnom právnom rámci[3] nebola zodpovednosť týchto poskytovateľov služieb v rámci autorského práva za úkony používateľov ich služieb jasne stanovená. Článkom 17 sa poskytuje právna istota, pokiaľ ide o to, či poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu vykonávajú úkony týkajúce sa autorského práva v súvislosti s úkonmi používateľov ich služieb, ako aj právna istota pre používateľov.

---

1 Smernica o autorskom práve na digitálnom jednotnom trhu je určená členským štátom a tie sú povinné ju transponovať do 7. júna 2021.

2 Poľsko/Rada a Parlament.

3 Článok 3 smernice 2001/29/ES a článok 14 smernice 2000/31/ES.

Cieľom článku 17 je podporiť rozvoj trhu s licenciami medzi nositeľmi práv a poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu. Na tento účel sa v článku 17 vytvára pre nositeľov práv právny základ na udeľovanie súhlasu s používaním ich diel, ktoré nahrajú používatelia poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu, čím sa zlepšujú možnosti udeľovania licencií a odmeňovania. Takisto sa ním zavádzajú záruky pre používateľov nahrávajúcich vlastný obsah, ktorého súčasťou môže byť obsah tretej strany chránený autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom.

V článku 17 ods. 1 a 2 sa stanovuje, že poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu uskutočňujú v rámci úkonov súvisiacich s autorským právom úkony verejného prenosu, keď verejnosti sprístupňujú obsah chránený autorským právom, ktorý nahrali ich používatelia, a preto musia získať súhlas od príslušných nositeľov práv. Pre tento prípad sa v článku 17 ods. 3 stanovuje, že ak poskytovatelia služieb uskutočňujú úkon verejného prenosu podľa týchto ustanovení, obmedzenie zodpovednosti stanovené v článku 14 ods. 1 smernice 2000/31/ES[4] sa neuplatňuje.

Článok 17 je vo vzťahu k článku 3 smernice 2001/29/ES a článku 14 smernice 2000/31/ES *lex specialis*. Do právnych predpisov Únie v oblasti autorského práva sa ním nezavádza nové právo. Skôr sa ním „na účely tejto smernice“ plne a osobitne reguluje „úkon verejného prenosu“ za obmedzených okolností uvedených v tomto ustanovení. Potvrdzuje sa to v odôvodneniach 64 a 65. V odôvodnení 64 sa uvádza, že článok 17 nemá vplyv na pojem verejného prenosu alebo sprístupnenia obsahu verejnosti v iných oblastiach práva Únie[5], ani na možné uplatňovanie článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2001/29/ES na iných poskytovateľov služieb, ktorí používajú obsah chránený autorským právom. V odôvodnení 65 sa uvádza, že hoci sa článok 14 smernice 2000/31/ES neuplatňuje na zodpovednosť podľa článku 17, nemalo by tým byť dotknuté jeho uplatňovanie na takýchto poskytovateľov služieb na účely, ktoré nepatria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice. Vzhľadom na to, že článok 17 je *lex specialis*, členské štáty by mali osobitne vykonať toto ustanovenie a nespoliehať sa iba na vnútroštátne vykonávanie článku 3 smernice 2001/29/ES.

Pre prípady, v ktorých sa neudeľuje súhlas podľa článku 17 ods. 1 a 2, sa v článku 17 ods. 4 stanovuje osobitný režim, ktorým sa poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu za osobitných podmienok umožňuje vyhnúť sa zodpovednosti za úkony verejného prenosu v zmysle článku 17 ods. 1. Ako sa uvádza v odôvodnení 66, pri tomto osobitnom režime sa prihliada na skutočnosť, že poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu poskytujú prístup k obsahu, ktorý nenahrali oni, ale ich používatelia.

Tieto osobitné podmienky musia byť výslovne zavedené do vnútroštátnych právnych predpisov. V článku 17 ods. 5 sa stanovuje, že posudzovanie toho, či poskytovatelia online

---

[4] Podľa návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o jednotnom trhu s digitálnymi službami (akt o digitálnych službách) a o zmene smernice 2000/31/ES [COM(2020) 825 final], ktorý predložila Komisia, sa článok 14 smernice 2000/31/ES nahrádza článkom 5 uvedeného nariadenia. V súlade s článkom 1 ods. 5 písm. c) a odôvodnením 11 návrhu aktu o digitálnych službách sa nariadenie uplatňuje *bez toho, aby boli dotknuté právne predpisy Únie v oblasti autorského práva a s ním súvisiacich práv stanovujúce osobitné pravidlá a postupy, ktoré by mali zostať nedotknuté*.

[5] Analogicky pozri vec C-114/15, bod 29.

služieb zdieľania obsahu spĺňajú podmienky stanovené v článku 17 ods. 4, sa musí vykonávať so zreteľom na zásadu proporcionality. V článku 17 ods. 6 sa takisto stanovuje iný režim zodpovednosti pre nových poskytovateľov služieb za určitých podmienok.

V článku 17 ods. 7, 8 a 9 sa stanovujú všeobecné pravidlá, ktoré musia byť výslovne transponované do vnútroštátnych právnych predpisov. Ustanovenia článku 17 ods. 7, 8 a 9 sú naformulované ako povinnosti týkajúce sa dosiahnutia výsledku. Členské štáty by preto mali vo svojich vykonávacích právnych predpisoch zabezpečiť, aby tieto povinností mali prednosť v prípade konfliktu s ustanoveniami stanovenými na inom mieste článku 17, a to najmä v článku 17 ods. 4.

V článku 17 ods. 7 sa stanovuje, že spolupráca medzi poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu a nositeľmi práv podľa článku 17 ods. 4 s cieľom zabrániť dostupnosti nepovoleného obsahu nesmie mať za následok nedostupnosť diel alebo iných predmetov ochrany, ktoré nahrali používatelia, ktorí neporušujú autorské právo a práva súvisiace s autorským právom.

V článku 17 ods. 8 sa stanovuje, že uplatňovanie článku 17 nesmie viesť k všeobecnej povinnosti monitorovania. V článku 17 ods. 9 sa okrem iného stanovuje, že smernica nesmie mať v žiadnom prípade vplyv na legitímne použitie, ako je použitie na základe výnimiek alebo obmedzení stanovených v práve Únie, a nesmie viesť k identifikácii jednotlivých používateľov ani k spracúvaniu osobných údajov inak ako v súlade so smernicou 2002/58/ES a nariadením (EÚ) 2016/679. V odôvodnení 85 sa ďalej uvádza, že pri akomkoľvek spracúvaní osobných údajov by sa mali dodržiavať základné práva vrátane práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a práva na ochranu osobných údajov a toto spracúvanie musí byť v súlade so smernicou 2002/58/ES a nariadením (EÚ) 2016/679. Pri vykonávaní článku 17 musia členské štáty dodržiavať *acquis* Únie v oblasti ochrany údajov, a to najmä pokiaľ ide o možné technologické opatrenia prijímané poskytovateľmi služieb v spolupráci s nositeľmi práv podľa článku 17 ods. 4 a v súvislosti s mechanizmom na vybavovanie sťažností a nápravu dostupným pre používateľov podľa článku 17 ods. 9. Členské štáty by mali zabezpečiť správne uplatňovanie týchto pravidiel pri transpozícii článku 17.

III. POSKYTOVATELIA SLUŽIEB, KTORÝCH SA TÝKA ČLÁNOK 17: ČLÁNOK 2 BOD 6

Článok 17 sa uplatňuje na poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu vymedzených v článku 2 bode 6 (prvom pododseku) smernice. Poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu sa vymedzuje ako poskytovateľ služby informačnej spoločnosti, ktorej hlavný účel alebo jeden z hlavných účelov je uchovávať veľký objem diel chránených autorským právom alebo iné predmety ochrany, ktoré nahrávajú jej používatelia a ktoré organizuje a propaguje na účely dosiahnutia zisku, a umožniť prístup verejnosti k nim.

V článku 2 bode 6 (druhom pododseku) sa uvádza neúplný zoznam poskytovateľov služieb, ktorí nepatria medzi poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu v zmysle smernice,

a preto sa na nich článok 17 neuplatňuje. Vylúčenými službami sú: neziskové online encyklopédie, neziskové platformy pre vzdelávacie a vedecké archívy, platformy na vývoj a spoločné využívanie softvéru s otvoreným zdrojovým kódom, poskytovatelia elektronických komunikačných služieb podľa vymedzenia v smernici (EÚ) 2018/1972, elektronické trhoviská, cloudové služby medzi podnikmi a cloudové služby, ktoré používateľom umožňujú nahrať obsah na svoje vlastné použitie.

Na účely zabezpečenia právnej istoty by mali členské štáty vo svojich vykonávacích právnych predpisoch výslovne stanoviť vymedzenie pojmu „poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu“ z článku 2 bodu 6 (prvého pododseku) v celom jeho rozsahu a výslovne vylúčiť poskytovateľov služieb uvedených v článku 2 bode 6 druhom pododseku, pričom by mali vzhľadom na odôvodnenie 62 uviesť, že tento zoznam vylúčených poskytovateľov služieb nie je úplný. Členské štáty nesmú presiahnuť rozsah pôsobnosti vymedzenia, t. j. rozšíriť rozsah uplatňovania vymedzenia, ani ho zúžiť.

Na účely zabezpečenia lepšieho výkladu sa členským štátom okrem toho odporúča transponovať a uplatňovať rôzne prvky vymedzenia so zreteľom na odôvodnenia 61, 62 a 63, v ktorých sa uvádzajú dôležité objasnenia týkajúce sa začlenených alebo vylúčených typov poskytovateľov služieb. Ako sa vysvetľuje v odôvodnení 62, článok 17 je zameraný na poskytovateľov online služieb, ktorí zohrávajú dôležitú úlohu na trhu s online obsahom, a to prostredníctvom súťaženia s inými poskytovateľmi online služieb obsahu, ako sú poskytovatelia online služieb audio a videostreamingu pre rovnaké cieľové skupiny. V odôvodnení 62 sa takisto stanovuje, že poskytovatelia služieb, ktorých hlavným účelom je vykonávať alebo uľahčovať porušovanie autorských práv, by nemali využívať výhody vyplývajúce z mechanizmu oslobodenia od zodpovednosti uvedeného v článku 17.[6].

Členské štáty by mali pamätať aj na to, že v odôvodnení 63 sa stanovuje, že to, ktorí poskytovatelia online služieb patria do rozsahu pôsobnosti článku 17, je potrebné posudzovať individuálne.

Poskytovateľ služieb patrí do vymedzenia pojmu „poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu“ a do rozsahu pôsobnosti režimu uvedeného v článku 17, ak kumulatívne spĺňa všetky požiadavky vymedzenia:

- je poskytovateľom služby informačnej spoločnosti v zmysle vymedzenia v článku 1 bode 1 písm. b) smernice (EÚ) 2015/1535[7],
- jeho hlavným alebo jedným z hlavných účelov je:
    - uchovávať a umožniť prístup verejnosti
    - k veľkému objemu diel chránených autorským právom alebo iným predmetom ochrany,

[6] Viaceré zainteresované strany uviedli, že je dôležité, aby členské štáty tieto prvky v odôvodnení 62 transponovali do svojich vnútroštátnych právnych predpisov.

[7] Služba informačnej spoločnosti sa vymedzuje ako *každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.*

- ktoré nahrávajú používatelia služby
- a ktoré organizuje a propaguje na účely dosiahnutia zisku.

„Hlavný účel“ alebo „jeden z hlavných účelov“ služby informačnej spoločnosti by sa mal chápať ako hlavná alebo prevažujúca funkcia či úloha alebo jedna z hlavných alebo prevažujúcich funkcií či úloh poskytovateľa služieb[8]. Posúdenie „hlavného účelu alebo jedného z hlavných účelov“ by malo byť nezávislé od technológií a obchodných modelov, aby bolo nadčasové.

Poskytovateľ služieb musí „uchovávať“ obsah „a umožniť prístup verejnosti“ k uchovávanému obsahu. Pojem „uchovávať“ znamená uchovávanie obsahu, ktorý nie je dočasný, a „umožniť prístup verejnosti“ znamená prístup k uchovávanému obsahu, ktorý sa umožňuje verejnosti.

Pokiaľ ide o „veľký objem“, v smernici sa tento pojem nijako nekvantifikuje. Členské štáty by sa mali zdržať kvantifikovania „veľkého objemu“ vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch, aby sa zabránilo právnej rozdrobenosti v dôsledku potenciálne odlišného vymedzenia poskytovateľov služieb v jednotlivých členských štátoch. Ako sa vysvetľuje v odôvodnení 63, posúdenie toho, či poskytovateľ služieb uchováva *veľký objem* diel chránených autorským právom alebo iné predmety ochrany, ktoré nahrávajú používatelia služby, a umožňuje prístup verejnosti k nim, sa musí vykonávať *individuálne pri zohľadnení kombinácie prvkov, ako je cieľová skupina poskytovateľa služieb a počet súborov, ktoré celkovo nahrali používatelia služby*. Preto nebude na zosúladenie služby informačnej spoločnosti s rozsahom pôsobnosti článku 17 postačovať zváženie iba jedného z uvedených prvkov.

A napokon, ak má služba informačnej spoločnosti vyhovovať vymedzeniu, musí „organizovať a propagovať obsah nahrávaný používateľmi *na účely dosiahnutia zisku*“. V odôvodnení 63 sa uvádza, že zisk z nahrávaného obsahu možno dosiahnuť buď priamo, alebo nepriamo, prostredníctvom jeho usporiadania a propagácie s cieľom prilákať širšiu cieľovú skupinu, a to aj jeho kategorizáciou a využívaním cielenej propagácie v rámci obsahu. Účel dosiahnutia zisku by sa nemal považovať za samozrejmosť len preto, lebo služba je hospodárskym subjektom alebo má zodpovedajúcu právnu formu. Účel dosiahnutia zisku musí súvisieť so ziskom dosiahnutým prostredníctvom organizácie a propagácie obsahu nahrávaného používateľmi s cieľom prilákať širšiu cieľovú skupinu, okrem iného napríklad umiestňovaním reklamy k obsahu nahrávanému používateľmi služby. Samotný výber poplatkov od používateľov na úhradu prevádzkových nákladov na hosting ich obsahu[9] alebo žiadanie verejnosti o príspevky by sa nemali považovať za splnenie účelu dosiahnutia zisku[10]. Ako sa vysvetľuje v odôvodnení 62, na poskytovateľov služieb, ktorých hlavným účelom nie je umožňovať používateľom nahrávanie a zdieľanie veľkého objemu obsahu chráneného

[8] Napríklad, ako sa vysvetľuje v odôvodnení 63, elektronické trhoviská môžu sprístupňovať veľký objem diel chránených autorským právom, ich hlavnou činnosťou je však online maloobchodný predaj.

[9] Napríklad v prípade výskumných archívov.

[10] Viaceré organizácie, ktoré zastupujú používateľov, poukázali na potrebu ďalšieho objasnenia tohto bodu.

autorským právom na účely dosiahnutia zisku vyplývajúceho z tejto činnosti, sa vymedzenie nevzťahuje. Ak poskytovateľ služby informačnej spoločnosti poskytuje viacero služieb, je potrebné na základe osobitného dôkladného zváženia každej jednotlivej služby určiť, ktorí poskytovatelia služieb patria do rozsahu pôsobnosti článku 17.

IV. ČLÁNOK 17 ODS. 1 A 2: ZÍSKAVANIE SÚHLASU

i) Modely získavania súhlasu podľa článku 17 ods. 1

Poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu musia získať súhlas na konkrétny úkon verejného prenosu alebo sprístupňovania verejnosti, ktorý sa stanovuje v článku 17 ods. 1. Pojem „súhlas“ sa v smernici nevymedzuje a mal by sa vykladať vzhľadom na zámer a cieľ článku 17. V článku 17 ods. 1 sa nestanovuje, ako sa môže súhlas od nositeľov práv získať. Znenie článku 17 ods. 1 aj príslušného odôvodnenia 64 je otvorené a uvádza sa v ňom „súhlas (…), *a to aj prostredníctvom licenčnej zmluvy*“. S cieľom „podporovať rozvoj trhu s licenciami“, čo je jeden z hlavných cieľov článku 17, môžu členské štáty vypracovať rôzne modely získavania súhlasu.

Úkony verejného prenosu alebo sprístupňovania obsahu verejnosti uvedené v článku 17 ods. 1 by sa mali chápať tak, že sa týkajú aj rozmnožení potrebných na uskutočňovanie týchto úkonov. Členské štáty by nemali poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu stanoviť povinnosť získavať súhlas na rozmnožovanie uskutočňované v kontexte článku 17.

Členské štáty by takisto mali nositeľom práv ponechať možnosť neudeliť poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu súhlas uvedenú v odôvodnení 61, v ktorom sa uvádza: *„keďže však […] ustanovenia by nemali mať vplyv na zmluvnú slobodu, nositelia práv by nemali byť povinní udeľovať súhlas ani uzatvárať licenčné zmluvy*“[11].

V niektorých prípadoch môžu nositelia práv napríklad udeliť súhlas s používaním svojho obsahu v určitých službách výmenou za údaje alebo propagačné činnosti. Súhlas možno udeliť aj bezodplatne na základe licencie Creative Commons alebo ho možno udeliť vtedy, keď nositelia práv nahrajú alebo zdieľajú vlastný obsah v online službách zdieľania obsahu.

Členské štáty sa takisto vyzývajú, aby zachovali alebo zaviedli dobrovoľné mechanizmy na uľahčenie dohôd medzi nositeľmi práv a poskytovateľmi služieb. V osobitných prípadoch alebo sektoroch by sa napríklad mohlo zvážiť použitie dobrovoľných mediačných mechanizmov na podporu strán, ktoré chcú uzavrieť zmluvu, ale pri rokovaniach sa stretávajú s ťažkosťami.

Členské štáty môžu používať individuálne a dobrovoľné riešenia spočívajúce v hromadných licenčných zmluvách. Z diskusií so zainteresovanými stranami napríklad vyplynulo, že

[11] Osobitný režim zodpovednosti uplatniteľný podľa článku 17 ods. 4 v prípade nezískania súhlasu sa podrobne opisuje v oddiele III.1 ďalej.

v súčasnosti v hudobnom sektore niektorí nositelia práv, ako napríklad nahrávacie spoločnosti, ktoré sú nositeľmi vlastných práv a práv výkonných umelcov, a hudobné vydavateľstvá, ktoré sú nositeľmi práv autorov (skladateľov), vo všeobecnosti udeľujú licencie na tieto práva priamo. Zostávajúce práva autorov spravujú najmä organizácie kolektívnej správy. Hromadné licencie sa často používajú aj v sektore výtvarného umenia (s výnimkou fotografií), zriedka však vo filmovom sektore, v ktorom je obvyklejšie priame udeľovanie licencií výrobcami filmových diel. Ak nositelia práv poveria organizácie kolektívnej správy správou svojich práv, tieto organizácie môžu na základe pravidiel vymedzených v smernici 2014/26/EÚ uzatvárať licenčné zmluvy s poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu na repertoár, ktorý zastupujú. Hromadné licencie tak môžu uľahčovať získavanie súhlasu od najrôznejších nositeľov práv.

Použitie rozšírených hromadných licenčných zmlúv možno zvážiť v osobitných prípadoch a sektoroch za predpokladu, že spĺňajú všetky podmienky stanovené v právnych predpisoch EÚ, najmä v článku 12 smernice. Tieto systémy by sa mohli uplatňovať najmä vtedy, ak je obzvlášť zložité identifikovať všetkých nositeľov práv a ak sú transakčné náklady na usporiadanie individuálnych práv neúnosne vysoké (odôvodnenie 45). Ak chcú členské štáty povoliť používanie rozšírených hromadných licenčných zmlúv v kontexte článku 17, budú musieť transponovať článok 12 smernice, v ktorom sa stanovuje viacero záruk v oblasti používania rozšírených hromadných licenčných zmlúv. Systémy rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ktoré môžu byť zavedené na vnútroštátnej úrovni na účely používania podľa článku 17, sa budú vzťahovať len na vnútroštátne použitia[12].

ii) Súhlasy týkajúce sa používateľov

Členské štáty by mali do svojich právnych predpisov výslovne zaviesť článok 17 ods. 2, podľa ktorého by sa mal súhlas udelený poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu týkať aj úkonov vykonávaných i) používateľmi na neobchodné účely alebo ii) používateľmi, ktorých činnosť nevytvára výrazné príjmy. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť právnu istotu pre čo najviac používateľov pri nahrávaní obsahu chráneného autorským právom.

Podľa tohto ustanovenia by sa mali súhlasy udeľované poskytovateľom služieb vzťahovať na úkony v rámci vecnej pôsobnosti súhlasu, ktoré vykonávajú používatelia patriaci do niektorej z týchto dvoch kategórií (neobchodný účel *alebo* nevýrazné príjmy). Prvá situácia by sa mohla týkať zdieľania obsahu bez účelu dosiahnutia zisku, čo je prípad používateľov nahrávajúcich domáce videá obsahujúce hudbu v pozadí. Druhá situácia by sa mohla týkať napríklad používateľov nahrávajúcich inštruktážne videá obsahujúce hudbu alebo obrázky, ktoré prinášajú obmedzené príjmy z reklamy. Aby sa súhlas vzťahoval na používateľa, postačuje, ak splní jednu z týchto podmienok. Na druhej strane sa uvedený súhlas nevzťahuje na používateľov, ktorí konajú na obchodnom základe a/alebo získavajú výrazné príjmy

[12] Ako sa stanovuje v článku 12 ods. 6, Komisia v priebehu roka 2021 predloží správu o používaní rozšírených hromadných licenčných zmlúv.

z obsahu, ktorý nahrávajú (ak sa zmluvné strany výslovne nedohodli na tom, že na takýchto používateľov sa bude vzťahovať zmluva).

Členské štáty by nemali pri vykonávaní pojmu „výrazných príjmov“ stanoviť kvantitatívne prahové hodnoty. Tento pojem by sa mal skúmať individuálne na základe všetkých okolností vzťahujúcich sa na predmetnú činnosť používateľa.

Pojem súhlasu uvedeného v článku 17 ods. 2 by mali členské štáty vykonať so zreteľom na odôvodnenie 69, podľa ktorého poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu nemusia získať samostatný súhlas, ak už nositelia práv výslovne povolili používateľom nahrávať konkrétny obsah. V takýchto prípadoch je už úkon verejného prenosu aj úkon sprístupňovania verejnosti povolený v rámci súhlasu, ktorý bol používateľom udelený. Nositelia práv sa môžu vyzvať, aby poskytovateľom služieb poskytli informácie o samostatných súhlasoch, ktoré udelili. V odôvodnení 69 sa takisto uvádza, že by nemala existovať domnienka v prospech poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu, že ich používatelia vo všetkých prípadoch získali všetky potrebné súhlasy na obsah, ktorý nahrávajú.

S cieľom zvýšiť právnu istotu môžu členské štáty vyzvať poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu a nositeľov práv, aby používateľom poskytli informácie o obsahu, na ktorý sa vzťahujú súhlasy nositeľov práv, aby tak o najlepšom spôsobe informovania o udelenom súhlase rozhodli všetky dotknuté subjekty. Takouto transparentnosťou by sa mohlo prispieť k odstráneniu rizika blokovania legitímnych použití (pozri oddiel VI).

V. ČLÁNOK 17 ODS. 4 – OSOBITNÝ MECHANIZMUS ZODPOVEDNOSTI PRE PRÍPAD NEEXISTENCIE SÚHLASU

Osobitný mechanizmus zodpovednosti podľa článku 17 ods. 4 sa uplatňuje len v prípade neexistencie súhlasu s úkonmi verejného prenosu, ktoré vykonávajú poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu v súvislosti s úkonmi svojich používateľov v zmysle článku 17 ods. 1. Preto platí, že čím viac súhlasov sa udelí podľa článku 17 ods. 1 a 2, tým menej často sa bude využívať mechanizmus uvedený v článku 17 ods. 4.

V článku 17 ods. 4 sa stanovujú tri kumulatívne podmienky, na ktoré sa môžu poskytovatelia služieb odvolať pri obrane pred zodpovednosťou. Musia preukázať, že a) vynaložili najlepšiu snahu na získanie súhlasu; b) v súlade s vysokými normami odbornej starostlivosti v sektore vynaložili najlepšiu snahu na zabezpečenie nedostupnosti konkrétnych diel a iných predmetov ochrany, pre ktoré nositelia práv poskytli poskytovateľom služieb relevantné a nevyhnutné informácie; a c) urýchlene konali, po tom, ako dostali dostatočne podložené oznámenie od nositeľov práv, aby znemožnili prístup k svojim webovým sídlam alebo odstránili zo svojich webových sídiel oznámené diela alebo iné predmety ochrany, a vynaložili najlepšiu snahu na to, aby zabránili ich budúcemu nahrávaniu.

Na článok 17 ods. 4 sa vzťahuje zásada proporcionality uvedená v článku 17 ods. 5, podľa ktorej možno okrem iných zohľadniť tieto prvky:

a) druh, publikum a rozsah služieb a druh diel alebo iných predmetov ochrany, ktoré nahrali používatelia služby; a
b) dostupnosť vhodných a účinných prostriedkov a náklady na ne pre poskytovateľov služieb.

Pojem „najlepšia snaha“ sa nevymedzuje, a to ani odkazom na vnútroštátne právo, čiže ide o samostatný pojem práva EÚ a členské štáty by ho mali transponovať v súlade s týmto usmernením a vykladať vzhľadom na zámer a ciele článku 17 a znenie celého článku.

Členské štáty by mali zabezpečiť, aby sa pri posudzovaní toho, či poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu vynaložil najlepšiu snahu podľa článku 17 ods. 4 písm. a) a b) a či dodržal ustanovenia článku 17 ods. 4 písm. c) zohľadňovala zásada proporcionality stanovená v článku 17 ods. 5. Dôležité je to osobitne na ochranu slobody podnikania poskytovateľov služieb.

Členské štáty by mali pamätať aj na to, že na článok 17 ods. 4 sa vzťahujú povinnosti uvedené v článku 17 ods. 7, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby legitímne použitie zostalo nedotknuté spoluprácou medzi poskytovateľmi služieb a nositeľmi práv, ako aj povinnosti uvedené v článku 17 ods. 8, pričom článok 17 by sa nemal transponovať ani uplatňovať tak, aby to viedlo k všeobecnej povinnosti monitorovania. Na článok 17 ods. 4 sa vzťahuje aj všeobecná povinnosť uvedená v článku 17 ods. 9, podľa ktorého smernica nesmie mať v žiadnom prípade vplyv na legitímne použitie. Príklady toho, ako možno najlepšiu snahu vynakladať v praxi, sa uvádzajú v oddiele IV.

1. NAJLEPŠIA SNAHA NA ZÍSKANIE SÚHLASU [ČLÁNOK 17 ODS. 4 PÍSM. A)]

Prvou podmienkou uvedenou v článku 17 ods. 4 písm. a) je, že poskytovatelia služieb by mali niesť zodpovednosť za nepovolené úkony verejného prenosu a úkony sprístupňovania verejnosti obsahu chráneného autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom, pokiaľ nepreukážu, že vynaložili najlepšiu snahu na získanie súhlasu.

Kroky, ktoré vykonali poskytovatelia služieb na vyhľadanie a/alebo oslovenie nositeľov práv, sa musia posudzovať individuálne, aby bolo možné určiť, či predstavujú najlepšiu snahu na získanie súhlasu. Malo by sa napríklad prihliadnuť na také prvky ako osobitné trhové postupy v rôznych sektoroch (napr. či je rozšírenou praxou kolektívna správa) alebo opatrenia, ktoré mohli členské štáty prijať na uľahčenie získania súhlasov, ako sú napríklad dobrovoľné mediačné mechanizmy.

Na preukázanie najlepšej snahy by mali poskytovatelia služieb aspoň proaktívne osloviť nositeľov práv, ktorých možno jednoducho identifikovať a lokalizovať, a to najmä tých, ktorí sú uvedení vo všeobecnom katalógu diel alebo iných predmetov ochrany. Minimálnou požiadavkou pre všetkých poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu by malo byť napríklad proaktívne kontaktovanie organizácií kolektívnej správy, ktoré pôsobia v súlade so smernicou 2014/26/EÚ, s cieľom získať súhlas.

Zároveň by sa v súlade so zásadou proporcionality a vzhľadom na objem a rozmanitosť obsahu nahrávaného používateľmi od poskytovateľov služieb nemalo očakávať proaktívne vyhľadávanie nositeľov práv, ktorí nie sú na základe primeranej úvahy jednoducho identifikovateľní. S cieľom uľahčiť identifikáciu nositeľov práv a udeľovanie súhlasu môžu členské štáty podporovať rozvoj registrov nositeľov práv, ktoré by mohli poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu v prípade potreby využívať v súlade s pravidlami ochrany údajov.

Snaha kontaktovať nositeľov práv s cieľom získať potrebný súhlas by sa mala posudzovať individuálne s prihliadnutím najmä na veľkosť a cieľové skupiny služby, ako aj na rôzne typy obsahu, ktoré sa v jej rámci sprístupňujú, a na osobitné situácie, v ktorých sa niektoré typy obsahu môžu v službe objavovať len zriedka. Zatiaľ čo od veľkých poskytovateľov služieb s veľkými cieľovými skupinami v niekoľkých alebo vo všetkých členských štátoch sa môže očakávať, že budú kontaktovať veľký počet nositeľov práv s cieľom získať súhlas, od menších poskytovateľov služieb s obmedzenými alebo vnútroštátnymi cieľovými skupinami možno očakávať, že budú proaktívne kontaktovať iba relevantné organizácie kolektívnej správy, prípadne niekoľkých jednoducho identifikovateľných nositeľov práv. Títo menší poskytovatelia služieb budú musieť zabezpečiť, aby ich mohli ostatní nositelia práv jednoducho kontaktovať, napríklad tým, že na svojom webovom sídle uvedú jednoznačné kontaktné údaje alebo nástroje *ad hoc*. Budú povinní osloviť všetkých nositeľov práv, ktorí ich skontaktujú s cieľom ponúknuť im licenciu.

V článku 17 ods. 6 sa stanovuje osobitný režim zodpovednosti pre nových poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu s ročným obratom do 10 miliónov EUR (pozri oddiel IV). Títo konkrétni poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu sú však naďalej povinní vynaložiť najlepšiu snahu na získanie súhlasu v súlade s článkom 17 ods. 4 písm. a). S cieľom zabezpečiť, aby táto povinnosť nepredstavovala neprimerané zaťaženie pre startupy, je preto veľmi dôležité vykonať individuálne posúdenie.

Ak poskytovateľ služby skontaktuje nositeľa práv, ktorý však odmietne rokovať o udelení súhlasu pre svoj obsah alebo zamietne primerané ponuky predložené v dobrej viere, poskytovateľ služby by sa mal považovať za takého poskytovateľa, ktorý si splnil povinnosť vynaložiť najlepšiu snahu podľa článku 17 ods. 4 písm. a). Aby však neniesol zodpovednosť za sprístupnenie nepovoleného obsahu vo svojej službe, bude musieť preukázať aj vynaloženie najlepšej snahy na účely článku 17 ods. 4 písm. b) a c).

Poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu by mali osloviť všetkých nositeľov práv, ktorí chcú ponúknuť súhlas pre svoj obsah, bez ohľadu na to, či ich typ obsahu (napríklad hudba, audiovizuálny obsah, obrázky, text) na webovom sídle poskytovateľa služby prevažuje alebo je menej bežný (napr. obrázky alebo text na platforme na zdieľanie videí).

Pri posudzovaní najlepšej snahy vynaloženej na získanie súhlasu by sa však na základe zásady proporcionality malo prihliadať na objem a typ obsahu, ako aj na to, či na webovom sídle poskytovateľa služieb prevažuje.

Podľa odôvodnenia 61 by výsledkom rokovaní o licenčných zmluvách mali byť spravodlivé licenčné zmluvy, ktoré by mali zachovať primeranú rovnováhu medzi obomi zmluvnými stranami. Nositelia práv a poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu by sa mali zamerať na čo najrýchlejšie uzavretie zmluvy. V odôvodnení 61 sa takisto stanovuje, že nositelia práv by mali za použitie svojich diel alebo iných predmetov ochrany získať náležitú odmenu.

Pojem „najlepšia snaha“ by mal preto zahŕňať aj snahu vynaloženú poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu v spolupráci s nositeľmi práv na to, aby sa rokovania viedli v dobrej viere a aby sa uzatvárali spravodlivé licenčné zmluvy. Na tento účel by poskytovatelia služieb mali transparentne oboznámiť nositeľov práv s kritériami, ktoré zamýšľajú použiť na identifikovanie a odmeňovanie obsahu, ktorého sa týka zmluva, a to najmä vtedy, ak poskytovatelia služieb používajú technológiu rozpoznávania obsahu na podávanie správ o použitiach obsahu, na ktorý sa vzťahujú licencie, a pokiaľ je to možné, uzavrieť s nositeľmi práv zmluvu.

Poskytovatelia služieb, ktorí odmietajú uzavrieť licenčnú zmluvu obsahujúcu spravodlivé podmienky, ktorou sa zachováva primeraná rovnováha medzi obomi zmluvnými stranami, sa môžu považovať za takých, ktorí nevynaložili najlepšiu snahu na získanie súhlasu. Na druhej strane by poskytovatelia služieb nemali byť povinní prijať ponuky na uzavretie zmlúv, ktoré neobsahujú spravodlivé podmienky a ktorými sa nezachováva rovnováha medzi obomi zmluvnými stranami. Otázka, čo predstavuje spravodlivé podmienky a primeranú rovnováhu medzi obomi zmluvnými stranami, by sa mala riešiť individuálne.

Na rokovania s organizáciami kolektívnej správy o udeľovaní licencií na práva sa vzťahujú povinnosti stanovené v článku 16 smernice 2014/26/EÚ, ku ktorým patrí aj potreba rokovať v dobrej viere a uplatňovať sadzby stanovené na základe objektívnych a nediskriminačných kritérií[13].

2. NAJLEPŠIA SNAHA NA ZABEZPEČENIE NEDOSTUPNOSTI KONKRÉTNEHO CHRÁNENÉHO OBSAHU [ČLÁNOK 17 ODS. 4 PÍSM. B)]

Druhou podmienkou stanovenou v článku 17 ods. 4 je, že v prípade neexistencie súhlasu by mali poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu niesť zodpovednosť za úkony verejného prenosu a úkony sprístupňovania verejnosti vykonávané ich používateľmi, pokiaľ nepreukážu, že v súlade s vysokými normami odbornej starostlivosti v sektore vynaložili najlepšiu snahu na zabezpečenie nedostupnosti konkrétnych diel a iných predmetov ochrany, o ktorých im nositelia práv poskytli relevantné a nevyhnutné informácie (ďalej len „relevantné a nevyhnutné informácie“).

[13] Touto povinnosťou sa však organizáciám kolektívnej správy nebráni v poskytovaní individualizovaných licencií inovačným poskytovateľom online služieb, čo je dôležitou súčasťou rokovaní s novými poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu.

Pri vykonávaní článku 17 ods. 4 písm. b) vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch by členské štáty mali pamätať na to, že sa naň vzťahuje zásada proporcionality stanovená v článku 17 ods. 5.

V súlade s článkom 17 ods. 4 písm. b) je potrebné najlepšiu snahu vynaložiť len na zabezpečenie nedostupnosti konkrétnych diel a iných predmetov ochrany, o ktorých nositelia práv poskytli poskytovateľom služieb „relevantné a nevyhnutné informácie“. V odôvodnení 66 sa uvádza, že ak nositelia práv neposkytnú žiadne informácie vyhovujúce požiadavkám článku 17 ods. 4, poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu nenesú zodpovednosť za nepovolené nahrávanie. V prípade neexistencie takýchto informácií nemôžu poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu konať. Preto je na zabezpečenie účinnosti článku 17 ods. 4 písm. b) najdôležitejšia spolupráca medzi poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu a nositeľmi práv.

Pojem „relevantných a nevyhnutných informácií“ by mali členské štáty transponovať v súlade s týmto usmernením a cieľmi článku 17. To, či sú informácie poskytnuté nositeľmi práv „relevantné“ aj „nevyhnutné“, by sa malo posudzovať individuálne. Nositelia práv by mali mať možnosť predložiť tieto informácie aj prostredníctvom tretích strán, ktoré tým poveria.

V kontexte článku 17 ods. 4 písm. b) by sa mali relevantné a nevyhnutné informácie poskytovať vopred.

Vykonávanie článku 17 ods. 4 písm. b) by malo byť technologicky neutrálne a nadčasové. Členské štáty by preto vo svojich vykonávacích právnych predpisoch nemali poskytovateľom služieb na účely preukazovania najlepšej snahy predpisovať používanie technologického riešenia, ani by im nemali ukladať povinnosť používať konkrétne technologické riešenia.

Poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu pri vynakladaní najlepšej snahy na vykonanie všetkých relevantných riešení zameraných na zabezpečenie nedostupnosti konkrétneho nepovoleného obsahu, o ktorom boli poskytnuté relevantné a nevyhnutné informácie, musia konať v súlade s vysokými sektorovými normami odbornej starostlivosti. Ako sa zdôrazňuje v odôvodnení 66, na posúdenie toho, či poskytovateľ služieb vynaložil najlepšiu snahu, *„by sa malo zohľadniť, či poskytovateľ služieb podnikol všetky kroky, ktoré by vykonal starostlivý prevádzkovateľ, aby zabránil dostupnosti nepovolených diel alebo iných predmetov ochrany na svojom webovom sídle, s ohľadom na najlepšie sektorové postupy a účinnosť prijatých opatrení vzhľadom na všetky relevantné faktory a vývoj.“*

S cieľom určiť, či poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu vynaložil najlepšiu snahu v súlade s vysokými sektorovými normami odbornej starostlivosti, je preto osobitne dôležité preskúmať dostupné sektorové postupy na trhu v danom okamihu. Patrí k tomu aj používanie technológie alebo konkrétnych technologických riešení. Ako sa objasňuje v odôvodnení 66, *„[v]šetky kroky, ktoré prijmú poskytovatelia služieb, by mali byť účinné, pokiaľ ide o sledované ciele.“* Poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu by však mali mať naďalej slobodnú možnosť výberu technológie alebo riešenia podľa svojej konkrétnej situácie, ktorým zabezpečia splnenie povinnosti vynaloženia najlepšej snahy.

V tomto usmernení sa neuvádzajú odporúčania na použitie žiadnej konkrétnej technológie ani riešenia. Nositeľom práv a poskytovateľom služieb sa ponecháva flexibilita pri stanovovaní vzájomne výhodných podmienok spolupráce pri zabezpečovaní nedostupnosti nepovoleného obsahu. Tieto podmienky sa budú pravdepodobne časom vyvíjať, a to najmä, ak sú založené na technológiách. V zásade by si samotné použitie technológie, ako napríklad technológie rozpoznávania obsahu, nemalo vyžadovať identifikáciu používateľov nahrávajúcich obsah, ale ak k nej dôjde, musia sa dodržať relevantné pravidlá ochrany údajov vrátane zásad minimalizácie údajov a obmedzenia účelu.

Pokiaľ ide o súčasné trhové postupy, z dialógu Komisie so zainteresovanými stranami vyplynulo, že technológia rozpoznávania obsahu sa už dnes bežne používa na správu používania obsahu chráneného autorským právom, a to aspoň v prípade veľkých poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu a pri určitých typoch obsahu. Technológiu rozpoznávania obsahu založenú na odtlačkoch prstov podľa všetkého často používajú veľkí poskytovatelia služieb pri obrazovom a zvukovom obsahu[14]. Táto konkrétna technológia by sa však nemala nevyhnutne považovať za trhový štandard, najmä nie pre menších poskytovateľov služieb.

V dialógu so zainteresovanými stranami sa spomínali aj ďalšie technológie, ktoré umožňujú zisťovanie nepovoleného obsahu. Patria k nim hašovanie[15], vodoznaky,[16] používanie metaúdajov[17], vyhľadávanie podľa kľúčových slov[18] alebo kombinácia rôznych technológií. Niektorí poskytovatelia služieb si vyvinuli vlastné riešenia, zatiaľ čo iní si kupujú služby tretích strán. V mnohých prípadoch sa preto očakáva, že poskytovatelia služieb si splnia (alebo budú naďalej plniť) povinnosť, ktorá im vyplýva z článku 17 ods. 4 písm. b), pomocou rôznych technologických nástrojov.

Posúdenie toho, či poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu vynaložil najlepšiu snahu podľa písmena b) v súvislosti s konkrétnym chráneným obsahom, o ktorom boli vopred poskytnuté relevantné a nevyhnutné informácie, by sa malo uskutočňovať individuálne a v súlade so zásadou proporcionality stanovenou v článku 17 ods. 5 a v zmysle článku 17 ods. 7 až 9. V praxi to znamená, že od poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu by sa nemalo očakávať uplatňovanie najnákladnejších alebo najsofistikovanejších riešení, ak by to

---

14 Táto technológia funguje na báze „odtlačku prsta“ diela, ktorý sa porovná s obsahom nahrávaným používateľmi v službe.

15 *Hašovanie* je technika, pri ktorej sa súbor prevedie na reťazec čísel, ktorý sa nazýva „hašovací kód“. Hašovací kód umožňuje identifikovať nahratie používateľom, a tým zistiť potenciálne nepovolený obsah. Od technológie odtlačku prsta sa podľa niektorých názorov líši tým, že nepovolený obsah sa zistí vtedy, keď je nahrávaný súbor totožný s dielom, ktoré bolo „hašované“ (na rozdiel od technológie odtlačku prsta, ktorá rozpozná aj rozdiely).

16 *Vodoznak* je riešenie, pri ktorom sa pôvodný súbor označí vodoznakom, ktorý funguje ako podpis, na základe ktorého je po nahratí súbor možné rozpoznať.

17 Použitie *metaúdajov* umožňuje vysledovať, či bolo dané dielo nahraté, a to na základe metaúdajov súvisiacich s obsahom, ako napríklad mena autora alebo názvu diela.

18 *Vyhľadávanie podľa kľúčových slov* sa uvádzalo najmä ako riešenie pre menších poskytovateľov služieb, ktorí nemajú prostriedky na zavedenie zložitejších a nákladnejších technológií. Ide o najjednoduchšiu techniku, pri ktorej služba manuálne vyhľadáva na webovom sídle názvy, napríklad zadanej skladby/interpreta, s cieľom zistiť obsah potenciálne porušujúci autorské práva.

bolo v ich konkrétnom prípade neprimerané. Platí to aj pre obsah, ktorý relevantní nositelia práv označili za taký, ktorého dostupnosť by im mohla spôsobiť významnú škodu, ako sa vysvetľuje v oddiele VI ďalej. Okrem toho, ako sa vysvetľuje v odôvodnení 66, nemožno vylúčiť, že v niektorých prípadoch možno nepovolenému obsahu zabrániť iba po oznámení nositeľmi práv[19]. Môže to byť primerané napríklad v prípade obsahu, pre ktorý nie je príslušná technológia na trhu jednoducho dostupná alebo ešte nebola v danom čase vyvinutá.

Členské štáty by mali zvážiť tieto prvky:

- Typ, veľkosť a cieľovú skupinu služby: od väčších poskytovateľov služieb s rozsiahlou cieľovou skupinou možno očakávať, že zavedú pokročilejšie riešenia/technológie ako ostatní poskytovatelia služieb s menšou cieľovou skupinou a obmedzenými zdrojmi. Od menších poskytovateľov služieb môže byť primeranejšie očakávať, že siahnu po jednoduchších riešeniach (napríklad metaúdaje alebo vyhľadávania podľa kľúčových slov), ak tieto riešenia nebudú mať za následok prílišné blokovanie obsahu v rozpore s odsekmi 7 a 9.

- Takisto by sa mala zvážiť dostupnosť vhodných a účinných prostriedkov a súvisiace náklady, ak napríklad poskytovatelia služieb nakupujú riešenia od tretích strán/poskytovateľov technológií alebo vyvíjajú vlastné riešenia, ako aj náklady súvisiace s ľudským preskúmaním v prípade sporov (pozri oddiel IV). Zvážiť by sa mali aj kumulatívne náklady na rôzne riešenia, ktoré môže poskytovateľ služieb zaviesť, ako aj obmedzenia technológií v závislosti od typu obsahu. Každý typ obsahu si napríklad môže vyžadovať iné riešenie (napríklad technológie rozpoznávania obsahu v prípade hudby nemusia byť také isté ako v prípade fotografií a môžu ich vyvíjať rôzni poskytovatelia technológií). Kumulatívne náklady by sa mali zvážiť aj vtedy, ak si nositelia práv sami vyvíjajú rôzne ochranné riešenia, čo si od poskytovateľov služieb vyžaduje používanie rôzneho softvéru (napr. pre rôzne riešenia využívajúce vodoznak).

- Typ obsahu nahrávaného používateľmi: keď sa v službe sprístupnia rôzne typy obsahu, kroky, ktoré je potrebné vykonať, sa môžu líšiť v závislosti od toho, či obsah na jej webovom sídle prevažuje, alebo je menej bežný, a to za predpokladu splnenia povinnosti vynaloženia najlepšej snahy. Možno očakávať, že poskytovatelia služieb budú zavádzať zložitejšie riešenia skôr v prípade prevažujúceho ako v prípade menej bežného obsahu.

A napokon sa môžu poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu na základe rozsahu obsahu dostupného v ich službách rozhodnúť, že rôznym nositeľom práv budú poskytovať rôzne nástroje, za predpokladu, že tieto riešenia spĺňajú povinnosť vynaloženia najlepšej snahy na účely článku 17 ods. 4 písm. b).

Predmetné informácie musia byť presné, aby poskytovateľovi online služieb zdieľania obsahu umožňovali konať. Informácie, ktoré sa môžu považovať za „relevantné“, sa budú líšiť v závislosti od dotknutých diel a od okolností týkajúcich sa konkrétnych diel a iných

[19] Toto platí bez ohľadu na to, či predmetná služba vyhovuje kritériám uvedeným v článku 17 ods. 6.

predmetov ochrany. Informácie by mali byť presné, aspoň pokiaľ ide o vlastníctvo práv konkrétneho diela alebo predmetného predmetu ochrany. Informácie, ktoré sa môžu považovať za „nevyhnutné“, sa budú líšiť v závislosti od riešení zavedených poskytovateľmi služieb. Poskytovateľom služieb by mali umožňovať účinné uplatňovanie technologických riešení, ktoré používajú. Ak sa napríklad použije technológia odtlačku prsta, od nositeľov práv sa môže vyžadovať poskytnutie odtlačku prsta konkrétneho diela/predmetu ochrany alebo súboru, ktorý samotný poskytovateľ označí odtlačkom prsta, a informácií o vlastníctve práv. Ak sa použijú riešenia založené na metaúdajoch, poskytnuté informácie môžu napríklad pozostávať z názvu, autora/producenta, trvania, dátumu alebo ďalších informácií, ktoré sú pre poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu relevantné a nevyhnutné na vykonanie krokov. V tejto súvislosti je dôležité, aby sa metaúdaje poskytnuté nositeľmi práv následne neodstránili.

Keďže spolupráca je kľúčová, pojem „nevyhnutné a relevantné informácie“ zároveň predpokladá, že poskytovatelia služieb zohľadnia povahu a kvalitu informácií, ktoré dokážu nositelia práv realisticky poskytnúť. Vzhľadom na to by sa mala podporovať spolupráca medzi nositeľmi práv a poskytovateľmi online služieb zdieľania obsahu v oblasti najlepšieho prístupu k identifikácii diel.

Pri poskytovaní relevantných a nevyhnutných informácií poskytovateľom služieb môžu nositelia práv identifikovať konkrétny obsah chránený autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom, ktorého nepovolená dostupnosť online by im mohla spôsobiť významnú hospodársku škodu. Včasné označenie takéhoto obsahu nositeľmi práv môže predstavovať faktor, ktorý je potrebné zohľadniť pri posudzovaní toho, či poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu vynaložili najlepšiu snahu na zabezpečenie nedostupnosti tohto konkrétneho obsahu a či tak urobili v súlade so zárukami pre legitímne použitie podľa článku 17 ods. 7, ako sa vysvetľuje v časti VI ďalej.

3. OZNÁMENIE A ODSTRÁNENIE NEPOVOLENÉHO OBSAHU A OZNÁMENIE A TRVALÉ ODSTRÁNENIE NEPOVOLENÉHO OBSAHU [ČLÁNOK 17 ODS. 4 PÍSM. C)]

Treťou podmienkou stanovenou v článku 17 ods. 4 písm. c) je, že poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu by mali niesť zodpovednosť za nepovolené úkony verejného prenosu a úkony sprístupňovania verejnosti, pokiaľ nepreukážu, že hneď po tom, ako dostali dostatočne podložené oznámenie od nositeľov práv, urýchlene konali, aby znemožnili prístup k svojim webovým sídlam alebo odstránili zo svojich webových sídiel oznámené diela alebo iné predmety ochrany, a vynaložili najlepšiu snahu na to, aby predišli ich budúcemu nahrávaniu v súlade s článkom 17 ods. 4 písm. b).

Tento systém oznámenia a odstránenia nepovoleného obsahu a oznámenia a trvalého odstránenia nepovoleného obsahu sa uplatňuje, keď sa na webových sídlach poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu sprístupní nepovolený obsah. V praxi môže dôjsť

k sprístupneniu nepovoleného obsahu, ktoré si vyžaduje vykonanie krokov podľa článku 17 ods. 4 písm. c), najmä za týchto okolností:

i) nositelia práv vopred neposkytli poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu „relevantné a nevyhnutné“ informácie podľa článku 17 ods. 4 písm. b) s cieľom zabrániť dostupnosti nepovoleného obsahu. Po sprístupnení daného obsahu požiadajú *ex post* o jeho odstránenie a trvalé odstránenie na základe nevyhnutných a relevantných informácií od nositeľov práv; alebo

ii) poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu vynaložili najlepšiu snahu na zabránenie dostupnosti nepovoleného obsahu podľa článku 17 ods. 4 písm. b), ale napriek tomu bol nepovolený obsah dostupný z objektívnych príčin, napríklad ak ho nebolo možné rozpoznať z dôvodu vlastných obmedzení technológií; alebo

iii) v niektorých osobitných prípadoch sa môže od poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu očakávať, že budú konať až po oznámení nositeľmi práv, ako sa vysvetľuje v odôvodnení 66.

Ako sa vysvetľuje v druhom pododseku, najlepšia snaha, ktorou by mali poskytovatelia služieb zabrániť budúcemu nahratiu oznámených diel, by mala byť snaha uvedená v článku 17 ods. 4 písm. b). Posúdenie toho, či poskytovatelia služieb vynaložili najlepšiu snahu, sa musí uskutočňovať individuálne a na základe zásady proporcionality stanovenej v článku 17 ods. 5.

Členské štáty by mali pamätať na to, že uplatňovanie článku 17 by nemalo viesť k žiadnej všeobecnej povinnosti monitorovania, ako sa to stanovuje v odseku 8, a že legitímne použitie musí byť zaručené podľa odsekov 7 a 9, ako sa podobnejšie vysvetľuje v oddiele VI. Osobitne relevantné je to v prípade uplatňovania druhej časti písmena c), podľa ktorej musia poskytovatelia služieb vynaložiť najlepšiu snahu na zabránenie budúcemu nahrávaniu oznámených diel.

Rovnako ako sa uvádza v článku 17 ods. 4 písm. b), musia nositelia práv vopred poskytnúť určité informácie a až potom môžu poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu konať.

Pri vykonávaní článku 17 ods. 4 písm. c) musia členské štáty pri odstraňovaní obsahu jednoznačne rozlíšiť typ informácií, ktoré nositelia práv poskytnú v „dostatočne odôvodnenom oznámení“ [časť o odstraňovaní nepovoleného obsahu z písmena c) od „relevantných a nevyhnutných informácií“, ktoré poskytujú na účely zabránenia budúcemu nahrávaniu oznámených diel (časť o trvalom odstránení nepovoleného obsahu z písmena c), ktorá spätne odkazuje na písmeno b)].

Pokiaľ ide o informácie, ktoré sa majú poskytnúť na splnenie povinnosti odstránenia nepovoleného obsahu podľa odseku 4 písm. c), a najmä o to, čo je potrebné zahrnúť do „dostatočne odôvodneného oznámenia“, Komisia členským štátom odporúča pri vykonávaní postupovať podľa odporúčania Komisie o opatreniach na účinný boj proti nezákonnému

obsahu na internete[20]. V bodoch 6 až 8 odporúčania sa uvádza, čo má byť zahrnuté do oznámení. Oznámenia by mali byť *dostatočne presné a náležite odôvodnené s cieľom umožniť* poskytovateľom služieb *prijímať informované a uvážlivé rozhodnutia v súvislosti s obsahom, ktorého sa oznámenie týka, a konkrétne rozhodnutia o tom, či sa má obsah považovať za nezákonný obsah*. Konkrétne by mali oznámenia obsahovať *vysvetlenie dôvodov, prečo sa predkladateľ domnieva, že obsah sa má považovať za nezákonný, a v ktorých sa jednoznačne uvádza, kde sa tento obsah vyskytuje*. Tieto konkrétne informácie sa nemusia vyžadovať podľa článku 17 ods. 4 písm. b), sú však povinné podľa článku 17 ods. 4 písm. c) prvej časti. V odporúčaní sa predkladateľom oznámení, ktorí si to želajú, umožňuje uviesť v oznámení svoje kontaktné údaje.

Pokiaľ ide o povinnosť trvalého odstránenia nepovoleného obsahu, v článku 17 ods. 4 písm. c) druhej časti sa od poskytovateľov služieb vyžaduje vynaloženie najlepšej snahy na zabránenie budúcemu nahrávaniu diel alebo iných predmetov ochrany oznámených nositeľmi práv. V tomto ustanovení sa spätne odkazuje na písmeno b) toho istého odseku, čo znamená, že s cieľom umožniť poskytovateľom služieb vynaloženie najlepšej snahy na zabránenie budúcemu nahrávaniu obsahu podľa tohto ustanovenia musia nositelia práv poskytnúť poskytovateľom služieb ten istý druh „relevantných a nevyhnutných“ informácií ako v prípade uplatňovania písmena b). Znamená to napríklad, že ak poskytovateľ služieb na zabránenie budúcemu nahrávaniu oznámených diel používa technológie odtlačkov prstov, iba informácie poskytnuté v oznámení by neboli dostatočné. V tomto prípade budú musieť nositelia práv poskytnúť poskytovateľom služieb s cieľom zabrániť budúcemu nahrávaniu oznámeného obsahu aj odtlačky prstov alebo súbory obsahu.

4. OSOBITNÝ REŽIM ZODPOVEDNOSTI PRE NOVÝCH POSKYTOVATEĽOV SLUŽIEB (ČLÁNOK 17 ODS. 6)

V článku 17 ods. 6 sa stanovuje osobitný režim zodpovednosti s rôznymi podmienkami pre „nové“ spoločnosti, ktoré pôsobia v EÚ kratšie ako tri roky a ktorých ročný obrat je nižší ako 10 miliónov eur.

Pri vykonávaní článku 17 ods. 6 by členské štáty nemali presiahnuť rámec podmienok stanovených v smernici a mali by pamätať na to, že pri tomto menej prísnom režime zodpovednosti by sa malo prihliadať na osobitný prípad nových spoločností používajúcich obsah nahratý používateľmi na vytváranie nových obchodných modelov, ako sa vysvetľuje v odôvodnení 67.

Pokiaľ ide o ročný obrat, najdôležitejší je v tejto súvislosti článok 4 odporúčania Komisie 2003/361/ES. Podrobnejšie usmernenie o spôsobe výpočtu obratu, a to aj v prípadoch, ak sú

[20] Pozri odporúčanie Komisie z 1. marca 2018, k dispozícii na adrese: https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/commission-recommendation-measures-effectively-tackle-illegal-content-online.

podniky prepojené s inými podnikmi, sa uvádza v *Príručke pre používateľov k definícii MSP*[21], ktorú vypracovali útvary Komisie.

V článku 17 ods. 6 sa stanovuje dvojúrovňový systém, v rámci ktorého sa na „nových“ poskytovateľov služieb uplatňujú iné pravidlá v závislosti od cieľovej skupiny, na ktorú sa zameriavajú. Konkrétne ide o tieto pravidlá:

a) ak majú títo „noví“ poskytovatelia služieb menej ako 5 miliónov jednotlivých návštevníkov, musia vynaložiť najlepšiu snahu na získanie súhlasu [článok 17 ods. 4 písm. a)] a musia splniť povinnosť týkajúcu sa „oznámenia a odstránenia nepovoleného obsahu“, ktorá vyplýva z článku 17 ods. 4 písm. c) prvej časti;

b) ak majú títo „noví“ poskytovatelia služieb viac ako 5 miliónov jednotlivých návštevníkov, vzťahujú sa na nich tie isté povinnosti v oblasti vynaloženia najlepšej snahy na získanie súhlasu a v rámci „oznámenia a odstránenia nepovoleného obsahu“ ako na poskytovateľov služieb s menšou cieľovou skupinou, okrem toho však musia splniť aj povinnosť zabrániť budúcemu nahrávaniu oznámených diel, ktorá vyplýva z článku 17 ods. 4 písm. c) druhej časti (povinnosť týkajúca sa „oznámenia a trvalého odstránenia nepovoleného obsahu“).

Ani na jednu z uvedených kategórií poskytovateľov služieb sa neuplatňuje podmienka vynaloženia najlepšej snahy na zabezpečenie nedostupnosti nepovoleného obsahu uvedená v článku 17 ods. 4 písm. b).

Dôležitým rozlišujúcim faktorom medzi týmito dvomi kategóriami poskytovateľov služieb je *počet jednotlivých návštevníkov za mesiac*. V článku 17 ods. 6 sa stanovuje, že priemerný počet jednotlivých návštevníkov za mesiac sa za poskytovateľa služieb vypočíta na základe predchádzajúceho kalendárneho roka. Ako sa ďalej vysvetľuje v odôvodnení 66, pri tomto výpočte sa musia zohľadniť návštevníci zo všetkých členských štátov. Pri výpočte počtu jednotlivých návštevníkov sa musia dodržať pravidlá týkajúce sa ochrany súkromia a údajov.

Pri posudzovaní toho, či „noví“ poskytovatelia služieb dodržali svoje príslušné povinnosti, aby sa vyhli zodpovednosti za nepovolené úkony verejného prenosu, sa musí dodržať zásada proporcionality stanovená v článku 17 ods. 5[22]. Znamená to, že najlepšia snaha, ktorú možno očakávať od „nových“ poskytovateľov služieb v oblasti získania súhlasu, sa môže líšiť v závislosti od ich konkrétnej situácie (ako sa vysvetľuje v oddiele III).

Pokiaľ ide o najlepšiu snahu, ktorú musia vynaložiť „noví“ poskytovatelia služieb s *viac* ako piatimi miliónmi jednotlivých návštevníkov mesačne *na zabránenie budúcemu nahrávaniu oznámených diel*, možno od nich očakávať menej ako od poskytovateľov služieb, na ktorých sa vzťahuje článok 17 ods. 4. V ich prípade bude primerané siahnuť po jednoduchších a menej nákladných riešeniach.

[21] https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/conferences/state-aid/sme/smedefinitionguide_en.pdf.

[22] V článku 17 ods. 6 sa spätne odkazuje na článok 17 ods. 4, na ktorý sa odkazuje v článku 17 ods. 5.

Pri uplatňovaní riešení na zabránenie budúcemu nahrávaniu sa musia dodržať záruky pre legitímne použitie uvedené v článku 17 ods. 7 a 9, ako sa to uvádza v oddiele IV ďalej, a to najmä vtedy, ak „noví“ poskytovatelia služieb používajú nástroje na automatizované rozpoznávanie obsahu.

VI. ZÁRUKY PRE LEGITÍMNE POUŽITIE OBSAHU (ČLÁNOK 17 ODS. 7) A MECHANIZMUS NA VYBAVOVANIE SŤAŽNOSTÍ A NÁPRAVU PRE POUŽÍVATEĽOV (ČLÁNOK 17 ODS. 9)

V článku 17 ods. 7 a 9 sa stanovuje, že žiadne kroky, ktoré spoločne podniknú poskytovatelia služieb a nositelia práv, nesmú mať za následok zabránenie dostupnosti obsahu, ktorý neporušuje autorské právo alebo práva súvisiace s autorským právom, a to ani v prípadoch, keď sa na takýto obsah vzťahuje výnimka alebo obmedzenie. Takéto použitie, ktorým sa neporušujú práva, sa často nazýva „legitímne použitie“. Okrem toho sa v článku 17 ods. 7 stanovuje aj to, že členské štáty musia zabezpečiť, aby sa používatelia v každom členskom štáte mohli spoliehať pri svojom nahrávaní a sprístupňovaní obsahu v online službách zdieľania obsahu na existujúce výnimky alebo obmedzenia v prípade citácie, kritiky, zhrnutia a použitia na účel karikatúry, paródie alebo pastiša. Povinnosti uvedené v článku 17 ods. 7 a 9 sú osobitne dôležité na uplatňovanie „najlepšej snahy“ podľa článku 17 ods. 4.

Členské štáty by do svojich právnych predpisov mali výslovne transponovať znenie článku 17 ods. 7 prvého pododseku týkajúceho sa použití, ktoré neporušujú autorské právo.

Členské štáty musia do svojich vnútroštátnych právnych predpisov transponovať aj povinné výnimky uvedené v článku 17 ods. 7 druhom pododseku týkajúce sa používania obsahu vytvoreného používateľmi v oblasti online služieb zdieľania obsahu v prípade:

a) citácie, kritiky, zhrnutia;

b) použitia na účel karikatúry, paródie alebo pastiša.

Výnimky alebo obmedzenia uvedené v smernici 2001/29/ES sú svojou povahou voliteľné a určené všetkým používateľom a v prípade citácie, kritiky a zhrnutia sa na ne uplatňujú konkrétne podmienky. Na druhej strane musia členské štáty povinne vykonať konkrétne výnimky a obmedzenia uvedené v článku 17 ods. 7, keďže sa týkajú konkrétne a iba online prostredia a všetkých používateľov nahrávajúcich a sprístupňujúcich obsah vytvorený používateľmi v online službách zdieľania obsahu a na ich uplatňovanie sa nevzťahujú žiadne ďalšie podmienky.

Dôležité je nezabudnúť na to, že podľa právnych predpisov Únie sú vzhľadom na rôzne predmetné základné práva tieto konkrétne výnimky alebo obmedzenia povinné. V odôvodnení 70 sa vysvetľuje, že dať používateľom možnosť nahrávať a sprístupňovať obsah vytvorený používateľmi na účely výnimiek alebo obmedzení uvedených v článku 17 ods. 7 je obzvlášť dôležité na účely „dosiahnutia rovnováhy medzi základnými právami

stanovenými v Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), najmä slobodou prejavu a slobodou umenia a právom vlastniť majetok vrátane duševného vlastníctva“.

i) Legitímne použitie podľa článku 17 ods. 7 a 9

K legitímnemu použitiu, ktorým sa neporušuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, môže patriť: a) použitie na základe výnimiek a obmedzení; b) použitie nositeľmi práv alebo osobami, ktoré majú vysporiadané práva na obsah, ktorý nahrávajú, alebo použitie, na ktoré sa vzťahuje súhlas podľa článku 17 ods. 2; a c) použitie obsahu, na ktorý sa nevzťahuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, najmä diel verejne dostupných alebo napríklad obsahu, v prípade ktorého nie je dosiahnutý určitý stupeň originality alebo nie je splnená akákoľvek ďalšia požiadavka týkajúca sa stupňa ochrany.

V súvislosti s použitiami na základe výnimiek a obmedzení by sa mali uvedené výnimky stanovené v článku 17 ods. 7 vykladať ako autonómne pojmy práva EÚ a malo by sa na ne prihliadať v konkrétnych súvislostiach tohto ustanovenia[23]. Členské štáty, ktoré už tieto výnimky vykonali podľa smernice 2001/29/ES, by mali svoje právne predpisy preskúmať a v prípade potreby ich zmeniť tak, aby boli v súlade s článkom 17 ods. 7, a to najmä, pokiaľ ide o online prostredie. Členské štáty, ktorých právne predpisy tieto výnimky alebo obmedzenia neumožňujú, ich budú musieť transponovať aspoň pre použitia, ktorých sa týka článok 17.

Pokiaľ ide o pojmy citácie a paródie, Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) uviedol, že keďže tieto pojmy sa v smernici 2001/29/ES nevymedzujú, ich význam a pôsobnosť je potrebné určiť na základe ich obvyklého významu v bežnom jazyku, pričom sa zohľadní kontext, v ktorom sa používajú, a ciele sledované právnou úpravou, ktorej sú súčasťou[24]. Ten istý prístup možno uplatniť v prípade pojmov „pastiš“, „kritika“ a „zhrnutie“, ktoré sa v článku 17 ods. 7 nevymedzujú.

Členské štáty by mali vykonať alebo prijať povinné výnimky a obmedzenia uvedené v článku 17 ods. 7 tak, aby ich bolo možné uplatňovať v súlade s Chartou základných práv[25] a zabezpečovať ich účinnosť v súlade s judikatúrou Súdneho dvora[26].

Odkaz na legitímne použitie v článku 17 ods. 7 a 9 by sa mal týkať aj použití, na ktoré sa môžu vzťahovať aj iné podmienky a obmedzenia uvedené v smernici 2001/29/ES, ktoré sú pre členské štáty dobrovoľné. Tieto výnimky a obmedzenia budú uplatniteľné v kontexte článku 17, ak ich členské štáty vykonajú vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch. Najvýznamnejšími spomedzi týchto dobrovoľných výnimiek a obmedzení by mohli byť

---

23 Pozri vec C□201/13, Deckmyn, bod 14 (…) *„znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a pôsobnosť, si v zásade vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou (pozri rozsudok Padawan, C□467/08, EU:C:2010:620, bod 32 a citovanú judikatúru)“*.

24 Vec C-476/17, Pelham, bod 70, a vec C-201/13, Deckmyn, bod 19.

25 Napríklad vec C-516/17, Spiegel online, bod 52; vec C-314/12, UPC Telekabel Wien, bod 46.

26 Napríklad vec C-145/10, Eva Painer, bod 133; a vec C-117/13 Darmstadt, bod 43.

napríklad náhodné použitie[27] a použitie diel, ako sú architektonické alebo sochárske diela vyrobené na to, aby boli trvalo umiestnené na verejných priestranstvách[28].

K ďalšiemu legitímnemu použitiu na účely článku 17 ods. 7 patrí povolené použitie. Ide o použitie, pri ktorom má nahrávajúca osoba všetky relevantné práva na nahrávaný obsah, a to buď preto, lebo nahrávaný obsah nahrávajúca osoba vytvorila a neobsahuje žiadny obsah tretej strany, alebo preto, lebo nahrávajúca osoba získala všetky potrebné súhlasy nositeľov práv. Získanie všetkých potrebných súhlasov sa bude napríklad vzťahovať na nahrávania uskutočňované profesionálnymi používateľmi, ako sú vysielatelia, ktorí si vysporiadali všetky potrebné práva.

A napokon, do pojmu „legitímne použitie“ patrí aj použitie obsahu, na ktorý sa nevzťahuje autorské právo ani práva súvisiace s autorským právom, akým sú voľné diela, teda diela, ktorým uplynul čas ochrany, a preto už nie sú chránené autorským právom, ako aj materiál, ktorý nespĺňa kritériá na ochranu podľa judikatúry Súdneho dvora[29].

ii) Uplatňovanie článku 17 ods. 4 v súlade s článkom 17 ods. 7 a 9

Článok 17 ods. 7, podľa ktorého nesmie mať spolupráca medzi nositeľmi práv a poskytovateľmi služieb za následok zabránenie dostupnosti legitímneho obsahu, sa musí vykladať v súvislosti s ustanoveniami týkajúcimi sa najlepšej snahy stanovenými v článku 17 ods. 4, keďže práve v tomto kontexte obsahu, pre ktorý nebol udelený súhlas, sa uvedená spolupráca uskutočňuje. Na povinnosť poskytovateľov služieb a nositeľov práv dodržať ustanovenia týkajúce sa legitímneho použitia by sa malo prihliadnuť pri posudzovaní toho, či poskytovateľ služieb vynaložil najlepšiu snahu podľa článku 17 ods. 4 písm. b) a článku 17 ods. 4 písm. c) druhej časti, bez ohľadu na konkrétne riešenie alebo technológiu, ktorá sa v službe použila.

Okrem povinností uvedených v článku 17 ods. 7 sa uplatňuje mechanizmus na vybavovanie sťažností a nápravu uvedený v článku 17 ods. 9 (pozri ďalší oddiel). Preto nepostačuje v rámci transpozície a uplatňovania článku 17 ods. 7 obnoviť legitímny obsah *ex post* podľa článku 17 ods. 9 po jeho odstránení alebo znemožnení prístupu k nemu.

Uplatňovanie povinnosti dosiahnuť výsledok, ktorá sa uvádza v článku 17 ods. 7, je osobitne významné vtedy, keď poskytovatelia služieb využívajú technológiu automatizovaného rozpoznávania obsahu podľa článku 17 ods. 4. Súčasný stav techniky neumožňuje žiadnej technológii posúdiť na úrovni požadovanej v právnych predpisoch, či obsah, ktorý chce používateľ nahrať, porušuje práva, alebo ide o legitímne použitie. Technológia rozpoznávania obsahu však môže identifikovať konkrétny obsah chránený autorským právom, o ktorom nositelia práv poskytli poskytovateľom služieb relevantné a nevyhnutné informácie.

---

27 Článok 5 ods. 3 písm. i) smernice 2001/29/ES.

28 Článok 5 ods. 3 písm. h) smernice 2001/29/ES. Túto výnimku Komisia členským štátom konkrétne odporučila transponovať v oznámení s názvom *Podpora spravodlivého, účinného a konkurencieschopného európskeho hospodárstva na jednotnom digitálnom trhu opierajúceho sa o autorské práva* [COM(2016) 592].

29 Vec C-469/17 Funke Medien, body 18 – 20.

Preto, aby sa v praxi zabezpečil súlad s článkom 17 ods. 7 a aby nebolo dotknuté legitímne použitie vrátane použitia na základe výnimiek a obmedzení, malo by byť v prípade, ak nahrávaný obsah zodpovedá konkrétnemu súboru poskytnutému nositeľmi práv, automatické blokovanie, t. j. zabránenie nahratiu technologickými prostriedkami, v zásade obmedzené na nahrávaný obsah, ktorý preukázateľne porušuje práva.

Ako sa podrobnejšie uvádza ďalej, ostatný nahrávaný obsah, ktorý preukázateľne neporušuje práva, by sa mal v zásade sprístupniť online a môže podliehať ľudskému preskúmaniu *ex post*, ak proti jeho sprístupneniu nositelia práv v oznámení namietajú.

Tento prístup, v rámci ktorého by mali poskytovatelia služieb už pri nahrávaní určiť, či obsah preukázateľne porušuje práva, predstavuje vzhľadom na existujúce technologické obmedzenia primeraný praktický štandard na určenie toho, či sa má nahrávaný obsah zablokovať alebo sprístupniť online, a na zabezpečenie dodržania článku 17 ods. 7. Identifikácia obsahu, ktorý preukázateľne porušuje práva, a ďalšieho obsahu automatizovanými prostriedkami nepredstavuje právne posúdenie legitímnosti nahrávaného obsahu ani toho, či sa naň vzťahuje výnimka. Kritériá uplatňované na toto zabezpečenie tohto rozlíšenia by preto nemali mať vplyv na najlepšiu snahu poskytovateľov služieb, ktorú majú vynaložiť na získanie súhlasu podľa článku 17 ods. 4 písm. a).

***

V praxi by mali poskytovatelia služieb pri používaní nástrojov rozpoznávania obsahu prihliadať na informácie poskytnuté nositeľmi práv o ich konkrétnom obsahu, aby mohli určiť, či konkrétny nahrávaný obsah preukázateľne porušuje práva[30]. Zároveň by mali nositelia práv pri poskytovaní pokynov poskytovateľom služieb prihliadať na legitímne použitie. Obsah, ku ktorému nositelia práv nevydali pre poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu pokyn na blokovanie, by sa nemal považovať za preukázateľne porušujúci práva.

V praxi by medzi relevantné kritériá na zisťovanie nahrávaného obsahu, ktorý preukázateľne porušuje práva, mohli patriť dĺžka/veľkosť identifikovaného obsahu použitého pri nahrávaní, podiel zodpovedajúceho/identifikovaného obsahu na celkovom nahrávanom obsahu (napr. či sa zodpovedajúci obsah používa samostatne alebo v kombinácii s iným obsahom) a úroveň úpravy diela (napr. či nahrávaný obsah zodpovedá identifikovanému obsahu iba čiastočne,

[30] Pri tomto prístupe sa prihliada na súčasné trhové postupy spolupráce medzi nositeľmi práv a poskytovateľmi služieb. Ak napríklad nositelia práv poskytnú poskytovateľom služieb odtlačok prsta alebo súbor s relevantnými informáciami o právach v súvislosti s ich konkrétnym obsahom, zároveň poskytnú poskytovateľom služieb aj pokyny, či a kedy by mal byť tento obsah blokovaný, ak sa rozpozná medzi súbormi nahrávanými používateľmi, pričom sa prihliadne na rozličné vlastnosti nahrávaného obsahu. Z dialógu so zainteresovanými stranami vyplynulo, že už v súčasnosti môžu niektorí nositelia práv poskytovateľom služieb poskytovať pokyny na uplatňovanie určitej tolerancie pri povoľovaní dostupnosti určitého nepovoleného obsahu, napríklad pasáží filmov, ktoré majú krátke trvanie.

pretože ho používateľ upravil). Tieto kritériá by sa mohli uplatňovať s ohľadom na typ obsahu, obchodný model[31], ako aj riziko významnej hospodárskej škody pre nositeľov práv.

Presné zhody celých diel alebo významných častí diela by sa zvyčajne považovali za preukázateľne poškodzujúce práva (napr. ak sa ako pozadie videa vytvoreného používateľom použije celá skladba). To isté by platilo aj pre nahrávané pôvodné dielo, ktoré bolo iba technicky upravené/deformované s cieľom zabrániť jeho identifikácii (ako v prípade pridania vonkajšieho orámovania obrazu alebo jeho otočenia o 180°).

Na druhej strane nahrávaný obsah, ktorý len čiastočne zodpovedá informáciám poskytnutým nositeľmi práv, pretože používateľ dielo významne a kreatívne upravil, napríklad pridaním prvkov do obrazu, aby vytvoril „mém“, sa vo všeobecnosti nebude považovať za preukázateľne porušujúci práva (na tento príklad sa môže vzťahovať výnimka týkajúca sa paródie).

Ďalším príkladom nahrávaného obsahu, ktorý by sa nemal vo všeobecnosti považovať za preukázateľne porušujúci práva, je ten, ktorý obsahuje krátke pasáže predstavujúce malú časť celého diela identifikovaného nositeľmi práv (príkladom takéhoto použitia môže byť výnimka týkajúca sa citácie). Môže ním byť video vytvorené používateľom, ktoré obsahuje pasáž hraného filmu alebo skladby[32]. Dĺžka pasáže nie je ako taká právnym kritériom na určenie legitímnosti použitia. Spolu s kontextom použitia však poukazuje na to, že na daný nahrávaný obsah sa môže vzťahovať niektorá z výnimiek stanovených v právnych predpisoch EÚ. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora[33] musia členské štáty zaistiť účinnosť výnimiek a umožniť dodržanie ich účelu, aby sa zabezpečila spravodlivá rovnováha práv a záujmov rôznych kategórií nositeľov práv a používateľov chránených predmetov ochrany. Z toho vyplýva, že výklad článku 17 musí umožňovať zaistenie účinnosti výnimiek a umožňovať dodržanie ich účelu, keďže takáto požiadavka je osobitne dôležitá, ak je cieľom týchto výnimiek zabezpečiť dodržanie základných slobôd.

Môžu sa vyskytnúť aj zložitejšie prípady, v ktorých môže byť v závislosti od obsahu a situácie potrebné prihliadnuť na dodatočné kritériá alebo kombináciu kritérií (okrem dĺžky použitej pasáže a toho, či sa používa v zmenenej podobe). Na postupné doladenie uplatňovania tohto mechanizmu bude najdôležitejšia spolupráca medzi poskytovateľmi služieb a nositeľmi práv, ako aj spätná väzba od používateľov.

Poskytovatelia služieb by mali postupovať s mimoriadnou opatrnosťou a starostlivosťou pri plnení svojich povinností týkajúcich sa vynakladania najlepšej snahy najmä pred nahrávaním obsahu, ktorý môže nositeľom práv spôsobiť významnú hospodársku škodu (pozri oddiel V bod 2). To môže zahŕňať (ak je to primerané, možné a uskutočniteľné) rýchle ľudské posúdenie *ex ante* nahrávaného obsahu obsahujúceho takýto označený obsah identifikovaný nástrojom automatizovaného rozpoznávania obsahu. Toto posúdenie vykonajú poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu. Platilo by to pre obsah, ktorý je osobitne závislý od času

[31] Napríklad veľmi veľké množstvo veľmi krátkych pasáží nahrávaných v službe by mohlo ako celok významne poškodiť nositeľov práv. Existujú služby, ktorých obchodný model spočíva vo využívaní krátkeho obsahu vo veľkom meradle. Môže ísť napríklad o veľmi krátke hudobné ukážky.

[32] Napríklad videorebríček 10 najlepších filmových scén roka, vytvorený používateľom.

[33] Vec C-516/17, Spiegel Online.

(napr. pre predbežne vydanú hudbu alebo filmy, prípadne zostrihy nedávno vysielaných športových podujatí)[34].

S cieľom zabezpečiť správnu rovnováhu medzi jednotlivými predmetnými základnými právami, konkrétne slobodou prejavu používateľov, právom duševného vlastníctva nositeľov práv a právom poskytovateľov na podnikanie by sa mala táto zvýšená starostlivosť o označený obsah obmedzovať na prípady, v ktorých hrozí veľké riziko významnej hospodárskej škody, pričom toto riziko by mali nositelia práv riadne podložiť. Tento mechanizmus by nemal mať za následok neprimerané zaťaženie poskytovateľov služieb ani žiadnu všeobecnú povinnosť monitorovania. Hoci sa pojem všeobecnej povinnosti monitorovania v článku 17 ods. 8 nevymedzuje, vyjadruje sa v ňom rovnakým spôsobom ako v článku 15 smernice 2000/31/ES. Pri uplatňovaní článku 17 ods. 8 prvého pododseku by sa však malo prihliadať na kontext, systém a cieľ článku 17 a osobitnú úlohu poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu podľa tohto ustanovenia.

Ľudské preskúmanie *ex ante* obsahu, ktorý už nie je závislý od času, by nemalo byť potrebné[35]. Poskytovatelia služieb, ktorí sa rozhodnú začleniť do svojho mechanizmu dodržiavania predpisov rýchle ľudské preskúmanie *ex ante*, by mali začleniť aj mechanizmy na zmiernenie rizík jeho zneužitia.

Na základe ľudského preskúmania *ex ante* môže poskytovateľ služieb nahrávaný obsah zablokovať alebo sprístupniť. Nositelia práv a používatelia sú o výsledku preskúmania informovaní. Ak sa obsah zablokuje, používatelia by mali mať možnosť v rámci mechanizmu nápravy namietať proti blokovaniu.

***

Ak sa nahrávaný obsah, ktorý preukázateľne porušuje práva, identifikuje a zablokuje (t. j. nenahrá sa), používatelia by o tom mali byť bezodkladne informovaní a mali by mať aj naďalej možnosť namietať proti blokovaniu a svoje námietky odôvodniť v rámci mechanizmu nápravy stanoveného v článku 17 ods. 9 (pozri ďalej).

Obsah, ktorý preukázateľne neporušuje práva, by mal byť po nahratí sprístupnený online s výnimkou obsahu označeného nositeľmi práv (ak sa naň vzťahuje rýchle ľudské preskúmanie *ex ante*). Poskytovatelia služieb by mali bezodkladne informovať nositeľov práv o tom, že ich obsah bol sprístupnený online. Ak proti tomu nositelia práv namietajú, poskytovatelia služieb by mali uskutočniť rýchle ľudské preskúmanie *ex post*, aby mohli prijať rýchle rozhodnutie o tom, či má obsah zostať prístupný online, alebo sa má odstrániť. Nositelia práv by mali námietky vznášať podaním oznámenia. Pri posudzovaní toho, či je oznámenie dostatočne podložené, by sa malo prihliadať na informácie poskytnuté nositeľmi práv *ex ante*.

Ľudské preskúmanie *ex post* by malo poskytovateľovi online služieb zdieľania obsahu umožňovať prijať rozhodnutie na základe argumentov predložených nositeľmi práv aj používateľmi. Počas ľudského preskúmania by mal byť obsah prístupný online.

[34] Závislé od času môžu byť aj iné typy obsahu.

[35] V prípade futbalového zápasu môže byť napríklad závislosť od času otázkou dní.

Ak sa po vykonaní ľudského preskúmania *ex post* poskytovateľ online služieb zdieľania obsahu na základe argumentov nositeľov práv a používateľov nakoniec rozhodne znemožniť prístup k nahratému obsahu alebo nahratý obsah odstrániť, mal by o výsledku preskúmania čo najskôr informovať používateľa aj relevantných nositeľov práv. Používateľ by mal mať možnosť využiť mechanizmus mimosúdneho riešenia sporov stanovený v článku 17 ods. 9.

Ak obsah zostane prístupný online, nositelia práv môžu stále neskôr podať ďalšie oznámenie, ak sa vyskytnú nové informácie alebo okolnosti, ktoré opodstatňujú nové posúdenie.

Pokiaľ sa nepreukáže opak, povinnosť vynaloženia najlepšej snahy podľa článku 17 ods. 4 písm. b) a c) v zmysle článku 17 ods. 7 sa v prípade poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu považuje za splnenú, ak na základe prístupu opísaného v tomto usmernení a s ohľadom na relevantné informácie od nositeľov práv venovali náležitú starostlivosť obsahu, ktorý preukázateľne neporušuje práva. Na druhej strane sa táto povinnosť vynaloženia najlepšej snahy podľa článku 17 ods. 7 nepovažuje za splnenú (pokiaľ sa nepreukáže opak) a poskytovatelia služieb budú musieť niesť zodpovednosť za porušenie autorského práva, ak sprístupnili nahratý obsah bez ohľadu na informácie poskytnuté nositeľmi práv vrátane (v prípade obsahu, ktorý preukázateľne porušuje práva) informácií o označenom obsahu, ktoré sa uvádzajú v oddiele V bode 2.

Pravidelné správy o obsahu blokovanom v dôsledku uplatnenia automatizovaných nástrojov pri plnení požiadaviek nositeľov práv[36] by členským štátom umožnili monitorovať, či sa riadne uplatňuje článok 17, a najmä článok 17 ods. 8 a 9. Takisto by to zástupcom používateľov umožnilo monitorovať uplatňovanie parametrov vymedzených poskytovateľmi služieb v spolupráci s nositeľmi práv na účely odhaľovania systematického zneužívania, ako aj namietať proti uplatňovaniu týchto parametrov. Mohlo by to byť napríklad založené na počte a type blokovaného obsahu a sťažností podávaných používateľmi.

Mechanizmus opísaný v tomto usmernení by sa nemal brániť možnému využívaniu technológie na vykazovanie používania povoleného obsahu a na odmeňovanie za používanie povoleného obsahu na základe zmluvných podmienok, na ktorých sa nositelia práv a poskytovatelia služieb dohodli.

iii) Mechanizmus na vybavovanie sťažností a nápravu podľa článku 17 ods. 9

V článku 17 ods. 9 sa vyžaduje, aby členské štáty poskytli mechanizmus na vybavovanie sťažností a nápravu, ktorý poskytovatelia služieb budú musieť sprístupniť používateľom v prípade sporov o blokovaní alebo odstránení ich obsahu. V rámci tohto mechanizmu musia rozhodnutia o znemožnení prístupu k nahratému obsahu alebo o jeho odstránení podliehať ľudskému preskúmaniu, na základe ktorého sa určí, či je použitie legitímne a či by sa mal obsah obnoviť. Členské štáty musia podľa tohto článku zabezpečiť, aby boli na riešenie týchto sporov k dispozícii aj mechanizmy mimosúdneho riešenia sporov.

[36] Na základe prístupu navrhnutého Komisiou v návrhu nariadenia o akte o digitálnych službách.

Členské štáty by mali stanoviť pravidlá mechanizmu na vybavovanie sťažností a nápravu. Používatelia musia mať možnosť namietať proti rozhodnutiam poskytovateľov služieb o blokovaní alebo odstránení ich nahratého obsahu. Môže sa to vzťahovať na obsah blokovaný na základe uplatnenia článku 17 ods. 4 písm. b) v súlade s článkom 17 ods. 7, ktorý preukázateľne porušuje práva, ako aj na obsah odstránený *ex post* na základe dostatočne podloženého oznámenia, ktoré podali nositelia práv podľa článku 17 ods. 4 písm. c). Počas uskutočňovania ľudského preskúmania v rámci mechanizmu nápravy by mal takýto obsah zostať nedostupný okrem uvedeného osobitného prípadu týkajúceho sa obsahu, ktorý preukázateľne neporušuje práva podľa článku 17 ods. 7.

V súlade s požiadavkou článku 17 ods. 9, podľa ktorej sa sťažnosti používateľov spracujú bez zbytočného odkladu, by mali členské štáty zabezpečiť, aby poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu a nositelia práv povinne reagovali na sťažnosti používateľov v primerane krátkej lehote, aby sa zaistila pohotovosť mechanizmu. Hoci sa v článku 17 ods. 9 nestanovujú žiadne lehoty na spracovanie sťažností používateľov, musia sa vybaviť pohotovo, aby nebolo ovplyvnené základné právo na slobodu vyjadrenia. V praxi môžu byť potrebné rôzne lehoty v závislosti od špecifík a zložitosti jednotlivých prípadov. Ak nositelia práv v primeranej lehote nezareagujú, poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu by mali prijať rozhodnutie o tom, či obsah, ktorý bol blokovaný alebo odstránený, sprístupniť alebo obnoviť online, a to bez informácií od nositeľov práv.

V smernici sa vyžaduje, aby členské štáty v kontexte postupu vybavovania sťažností a nápravy [na rozdiel od článku 17 ods. 4 písm. b) alebo c)] zabezpečili, že nositelia práv musia svoje žiadosti o znemožnenie prístupu k dielam alebo o odstránenie diel náležite odôvodniť. Znamená to, že nositeľom práv nebude stačiť iba znovu predložiť tie isté informácie ako podľa článku 17 ods. 4 písm. b) alebo c). Budú musieť odôvodniť, že konkrétny nahrávaný obsah porušuje práva, v opačnom prípade – ak by nebolo potrebné ďalšie odôvodnenie – mechanizmus na vybavovanie sťažností a nápravu by bol pozbavený akéhokoľvek užitočného účinku (*effet utile*).

Aby bol mechanizmus na nápravu účinný a pohotový, mal by byť pre používateľov jednoduchý na použitie a bezplatný. Členské štáty by poskytovateľom online služieb zdieľania obsahu mohli odporučiť, aby používateľom poskytli jednoduché online formuláre na vyplnenie a predloženie v rámci systému nápravy. Poskytovatelia online služieb zdieľania obsahu, aspoň tí veľkí, by mohli namiesto požiadavky na využívanie externých zdrojov (napríklad e-mailov) umožniť aj výmeny medzi používateľmi a nositeľmi práv v rámci svojho systému nápravy. Tým by sa zachovala lepšia pohotovosť mechanizmu. Každé spracovanie osobných údajov, ktoré sa môže uskutočniť v kontexte mechanizmu nápravy, sa musí uskutočniť v súlade s nariadením (EÚ) 2016/679.

Ak je konečné rozhodnutie poskytovateľov služieb také, že blokovaný obsah zostane nedostupný, používatelia musia mať možnosť namietať proti tomuto rozhodnutiu prostredníctvom nestranného mechanizmu mimosúdneho riešenia sporov, ktorý musia členské štáty sprístupniť. Mechanizmom mimosúdneho riešenia sporov môže byť aj existujúci mechanizmus, ale musí mať relevantné skúsenosti s riešením sporov týkajúcich sa autorského práva. Okrem toho by tento mechanizmus mal byť pre používateľov jednoduchý a bezplatný.

Členské štáty musia do svojich právnych predpisov začleniť povinnosť poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu informovať používateľov vo svojich obchodných podmienkach o tom, že môžu používať diela a iné predmety ochrany na základe výnimiek alebo obmedzení týkajúcich sa autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom stanovených v práve Únie.

Členské štáty by mali poskytnúť poskytovateľom služieb odporúčania týkajúce sa toho, ako môžu zvyšovať informovanosť používateľov o tom, čo môže predstavovať legitímne použitie, ako sa to vyžaduje v článku 17 ods. 9. Poskytovatelia služieb môžu napríklad poskytnúť používateľom prístupné a stručné informácie o výnimkách obsahujúce minimálne informácie o povinných výnimkách stanovených v článku 17. Okrem uvedenia vo všeobecných obchodných podmienkach poskytovateľov služieb by sa mali tieto informácie poskytnúť aj v kontexte mechanizmu nápravy, aby sa zvýšila informovanosť o možných výnimkách alebo obmedzeniach, ktoré môžu byť uplatniteľné.

VII. TRANSPARENTNOSŤ POSKYTOVATEĽOV ONLINE SLUŽIEB ZDIEĽANIA OBSAHU – INFORMÁCIE PRE NOSITEĽOV PRÁV (ČLÁNOK 17 ODS. 8)

V článku 17 ods. 8 sa od poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu vyžaduje, aby poskytli nositeľom práv na ich žiadosť primerané informácie o krokoch prijatých v kontexte spolupráce s nositeľmi práv. Patria k nim:

a) primerané informácie o fungovaní nástrojov, ktoré používajú na zabezpečenie nedostupnosti nepovoleného obsahu podľa článku 17 ods. 4; a

b) v prípade, že poskytovatelia služieb a nositelia práv uzatvoria licenčné zmluvy, informácie o používaní obsahu, na ktorý sa zmluvy vzťahujú.

Členské štáty sa vyzývajú, aby pri vykonávaní tohto ustanovenia oznámili poskytovateľom služieb, aký typ informácií majú poskytnúť s ohľadom na potrebu dodržať požiadavky článku 17 ods. 7, článku 17 ods. 8 prvého pododseku a článku 17 ods. 9.

Poskytnuté informácie by mali byť dostatočne konkrétne, aby boli nositelia práv transparentne informovaní o fungovaní nástrojov určených na zabránenie sprístupňovaniu nepovoleného obsahu podľa odseku 4 a zároveň aby sa zabezpečilo, že neexistuje žiadna všeobecná povinnosť monitorovania. K takýmto informáciám by mohol patriť napríklad opis typu technológií (ak existujú) alebo iných prostriedkov, ktoré poskytovatelia služieb používajú, ako aj informácie o poskytovateľoch technológií tretích strán, ktorých služby môžu využívať, o priemernej úrovni účinnosti týchto nástrojov, všetkých zmenách používaných nástrojov/služieb (ako sú prípadné aktualizácie alebo zmeny týkajúce sa využívania služieb tretích strán). Poskytovatelia služieb by nemali byť povinní poskytovať konkrétne informácie, ktoré by mohli odhaliť ich obchodné tajomstvá, ako sú napríklad podrobné vlastnosti používaného softvéru, ktorý môže byť predmetom ich priemyselného vlastníctva.

Pri udeľovaní súhlasov sa od poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu vyžaduje, aby na žiadosť nositeľov práv poskytli primerané informácie o používaní obsahu, na ktorý sa vzťahujú uzavreté zmluvy. Pri vykonávaní tejto povinnosti by mali členské štáty od poskytovateľov služieb vyžadovať, aby poskytli dostatočne konkrétne informácie na dosiahnutie cieľa transparentnosti vo vzťahu k nositeľom práv, ako sa uvádza v odôvodnení 68. Medzi takéto informácie by mali patriť údaje o využívaní diel nositeľov práv a o príjmoch, ktoré z neho plynú poskytovateľom služieb. Zároveň by členské štáty mali pamätať na to, že v súlade s tým istým odôvodnením sa od používateľov služieb nevyžaduje poskytovanie podrobných a individualizovaných informácií o každom diele. Poskytovatelia služieb a nositelia práv sa však môžu počas zmluvných rokovaní dobrovoľne dohodnúť na konkrétnejších a podrobnejších podmienkach vykazovania. Pravidelné a presné vykazovanie používania diel a predmetov ochrany, na ktoré sa vzťahuje licenčná zmluva, je dôležité na zabezpečenie spravodlivého odmeňovania nositeľov práv.

S cieľom zvýšiť účinnosť vykazovania a uľahčiť spracovanie vykazovaných informácií môžu členské štáty nabádať poskytovateľov služieb, aby využívali určité najlepšie postupy a sektorové normy týkajúce sa formátov vykazovania aj vtedy, ak sa to smernicou neukladá.

A napokon treba konštatovať, že v článku 17 smernice 2014/26/EÚ sa stanovujú konkrétnejšie požiadavky na vykazovanie. Tieto požiadavky sa uplatňujú na poskytovateľov online služieb zdieľania obsahu v súvislosti s organizáciami kolektívnej správy.